

1932. március 15. – 2023. július 10.

Búcsú dr. Ormai Lászlótól

HM SPORTÉRT FELELŐS
ÁLLAMTITKÁRSÁG

NSU
NEMZETI
SPORTÚGYNEVELÉS ZRT.

Ormai László Díj

Az Ormai László Díjat a Magyar Edzők Társasága a névadó, dr. Ormai László kezdeményezésére 2017-ben alapította. A díjat minden évben az év kiemelkedő eredményét elérő edző kapja, a Mesteredzői Kollégium javaslatára.

Ormai László mondta ...

„Csak ott nőnek fel jó játékosok, ahol jó szakmai munka van. A jó eredményeknek számos előfeltétele van. A legelső az, hogy a gyerekek közül mielőbb ki kell „szűrni” azokat, akik kiemelkedően szorgalmasak. Kellő szorgalom nélkül ugyanis senkiből nem lesz jó játékos.”

„A jó versenyzőnek három ismérve kell legyen: megfelelő fizikai- és szellemi képességek, plusz jó versenyzői készség. Utóbbi részben tudja tolerálni az első kettőben felmerülő hiányosságokat. Az első kettő viszont nem tudja javítani a versenyzői készséget, ami egy adottság. Ami vagy van, vagy nincs.”

„Optimizmusomhoz hozzájárul, hogy az eltelt idő bizonyította: jó, hogy Molnár Zoltánt kértem fel: pályázza meg a MET elnök megüresedő tisztségét. Elnöki tevékenysége nagyon sikeres, hiszen a MET egyre több, igen komoly megbízást kap a legfelső sportvezetéstől és ezek is emelik a szervezet tekintélyét. Most sokkal többet lehet csinálni, mint annak idején és örömmel látom, hogy a MET meg is felel a felé megnyilvánuló szakmai bizalomnak.”

„A legelső követelménynek azt tartom, hogy az edzőnek mindig legyen konkrét célja, amit maga elé kitűz, amit el is akar érni a csapatával. A lehetőségekhez képest a legmagasabb elérhető célt kell kitűzni, amiért azután keményen meg kell dolgozni.”

„Az edzőnek jól kell ismernie a szakmát és ehhez legyen éles szeme is, hogy idejében felismerje, ki az igazi tehetség és kivel kapcsolatban nem szabad légváratat kergetni!”

„Mindenkiről meg kellene állapítani, mi a teljesítőképessége felső határa és ennek ismeretében kellene reális célokat kitűzni eléjük. A harmadik dolog az, hogy folyamatosan kell dolgozni és meg kell követelni a szorgalmat és a fegyelmet egyaránt.”

„Nehéz volt ugyanis elfogadtatni azt, hogy az edzők képzése soha nem lehet befejezett folyamat, hanem igenis szükség van a szakembereink rendszeres továbbképzésére is.”

dr. Ormai László névjegye

Született: 1932. március 15., Budapest

Elhunyt: 2023. július 10., Budapest

Sportága: asztalitenisz

Klubja: Statisztikai Petőfi Sport Club

Edzői pályafutása:

Statisztika PSC (1954–2000)

Sportvezetői pályafutása:

A Statisztika PSC sportköri elnöke (1954–2000), a Statisztika elnöke (2000–2021); Magyar Edzők Társaságának elnöke (1994–2013), Magyar Edzők Társaságának örökös tiszteletbeli elnöke (2013–2023).

Edzői sikerei a Statisztikával:

25x BEK-/BL-győztes, 5x BEK-/BL-2., 40x magyar bajnok, magyar bajnoki 2.

Edzői sikerek a Statisztika játékosaival: 8x vb-3.; 30x Európa-bajnok, 30x Eb-2., 25x Eb-3.; 3x ifjúsági vb-2., 2x ifjúsági vb-3.; 33x ifjúsági Európa-bajnok, 19x ifjúsági Eb-2., 52x ifjúsági Eb-3.; 11x serdülő Európa-bajnok, 25x serdülő Eb-2., 19x serdülő Eb-3.; 32x felnőtt magyar bajnok, 19x felnőtt magyar bajnoki 2., 38x felnőtt magyar bajnoki 3.

Kitüntetései, díjai:

Mesteredző (1973), Ezüstgerely-díj (1982), Neumann János-díj (1985), Magyar Sportért-díj (1991), Fényes Elek-érem (1999), MOB-életműdíj (2000), Bay Béla-díj (2001), NSSZ-életműdíj (2007), Köztársasági Érdemrend lovagkeresztje (2008), ETTU Becsületrend (2015), MOB a nők sportjéért díj (2020)

dr. Ormai László

(1932–2023)

A július 10-én elhunyt dr. Ormai László közgazdász – de mindenekelőtt asztalitenisz-edző és sportvezető – méltatásaként nemcsak életútját, hanem számos nagyszerű eredményét is felidézük a nekrológok.

A nevéhez kapcsolódó „világcsúcsot” azonban kevesen említik, pedig „Laci bá” titokban erre volt a legbüszkébb: a Statisztika PSC a vezetésével 25-ször nyerte el a Bajnokcsapatok Európa Kupáját, a BL elődjét. A világ összes sportágát és valamennyi klubját figyelembe véve sem produkált senki még csak hasonlót se (az összehasonlítás kedvéért: labdarúgásban a Real Madrid 14, a Milan 7, a Bayern München és a Liverpool 6–6 elsőséggel vezet a nemzetközi örökrangsor). A Statisztika sikersorozata magasan uralja a listát a Guinness Book-ban! Alighanem megdönthetetlen.

A 40 magyar női csapatbajnoki győzelem, a „statosok” által szerzett 30 Európa-bajnoki cím és 8 világbajnoki bronzérem hatalmas eredmény.

Ormai László „harcolta ki” azt is, hogy önálló sportcsarnokot kapjon a szakosztály (1980-tól volt az otthonuk a Marczibányi téri „szentély”, amely 2010 óta már dr. Ormai László nevét viseli).

Kevesen tudják a mindig elegáns edzőről és klubvezetőről, hogy mindvégig főállású statisztikus is volt: 1954-ben lépett be a Központi Statisztikai Hivatalba (KSH), ahol később az alelnökségig vitte.

1965-ben szerzett asztalitenisz szakedzői oklevelet a Testnevelési Főiskolán (TF), 1975-ben már mesteredző, majd címzetes egyetemi docens, 1990-től számos tisztséget visel a Magyar Edzők Társaságában és annak elődjeiben, később elnökké választják. Szövetségi kapitány és a Magyar Olimpiai Bizottság tagja, több tucatnyi – főleg sporttal, számítástechnikával kapcsolatos – állami és sportkitüntetés tulajdonosa.

Életében számos kritika érte, de jó 60 éven át mindig sikerrel verte vissza a támadásokat.

Halhatatlanságát, máig érvényes módszereit jól jelzi, hogy a Marczibányi téri pingpong-csarnok az épület 2020-as felújítása és a Statisztika PSC 2021-es megszűnése után is megőrizte a nevet: Ormai László Sportcsarnok.

Az őt csaknem hetven éven át elkísérő felesége, Komlódý Etelka fél évvel ezelőtt hagyott itt bennünket.

Csöndes és méltóságteljes gyász illeti meg a 91 éves korában eltávozott sportlegendát, Ormai Lászlót.

Komlósi Gábor

Ormai László emlékére

A Statisztika PSC fogalom volt az asztaliteniszben, Ormai László neve pedig garancia a sikerre – a nagy győzelmekről szóló hírek végig kísérték a gyerekkoromat, a pályafutásomat, és az azt követő évtizedeket is.

Negyven (!) magyar bajnoki cím, huszonöt győzelem a legrangosabb európai kupasorozatban (BEK) – a rekordok könyvébe kívánkozik ez a Statisztika...

Tiszteletre méltó, hogy Ormai László a repülő évtizedek alatt mindig talált motivációt, meghódításra váró csúcsokat. Amikor megvolt a bajnoki cím, a veretlenül megszerzett bajnoki címet tűzte ki célul, amikor azt is megszerezte a csapat, elérkezettnek látta az időt, hogy kilépjen európai kupaporondra. És ott sem, sőt, soha, sehol sem vallott szégyent.

A Nemzeti Sportban nyilatkozta a mester a kilencvenedik születésnapja alkalmából készített interjúban, hogy amikor 2021-ben megszűnt a legendás „Stat”, az európai szövetség valami olyasmit kommentelt a hír alá, hogy megszűnt a csapat, amelynek olyan hatása volt az asztaliteniszre, mint az Aranycsapat londoni 6:3-as győzelmének a futballra. Mindannyian tudjuk, hogy ez már tényleg valami!

Tanítványai szigorú edzőnek tartották, de tapasztalatból mondom, hogy ez egyáltalán nem baj, sőt... Elengedhetetlen a győzelemhez. Utóbb a keze alatt pallérozó pingpongosok sem győztek hálálkodni amiatt, hogy kemény kézzel bánt velük, hiszen ez hozta meg az eredményeket, a sikereket – ennek köszönhető, hogy a Statisztika hallatán minden sportszerető embernek a legendás győzelmek jutnak eszébe.

A Marczibányi téri csarnok megőrzi Ormai László emlékét az örökkévalóságnak, s nem engedi elfelejteni az őt már nem ismerő fiataloknak sem, hogy volt egyszer egy edző, aki bár eredendően futballistának készült, évtizedeken keresztül szolgálta becsülettel és szenvedéllyel az asztaliteniszte.

Élete kilencvenegy éve során jó néhány kitüntetésben részesült, ám nekem nyilván azt illik megemlíteni, hogy a Magyar Olimpiai Bizottság rendes és tiszteletbeli tagja volt, a MOB többször elismerte munkásságát. Mindig megérdemelten.

A Magyar Olimpiai Bizottság együttérzését fejezi ki a hozzátartozók, és az asztaliteniszezők nagy családjá felé.

Isten Önnel, Mester!

Gyulai Zsolt,
a Magyar Olimpiai Bizottság elnöke

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Mi, akik ma itt vagyunk azért, hogy fájó szívvel végső búcsút vegyünk dr. Ormai László mesteredzőtől, sportvezetőtől – mindannyian szeretjük és tiszteltük Laci bácsit! Búcsúzni jöttünk az elmúlt évszázad egyik legnagyobb mesteredzőjétől, sportvezetőjétől.

A magyar sport az elmúlt több mint 125 évében sikert-sikerre halmozott, a sportolónk eredményeikkel elkápráztattak bennünket és kivívták a világ elismerését. Ebben a példátlan sikersorozatban meghatározó módon vették ki részüket a sportolókat felkészítő mesteredzők, a sport világának méltán elismert edző géniuszai, az olyanok, mint dr. Ormai László volt.

Már fiatal edző korában a „Ping-Pong” varázslatos professzorának nevezték. Az edzői teljesítményének eredménye egyfajta szinte megismételhetetlen világrekord. Az alatt a 67 év alatt míg edzőként és vezetőként irányította a Statisztika asztalitenisz csapatát, ahogy Ő rendszeresen fogalmazott, a „*lányaim, gyermekeim*” 35 alkalommal győzedelmeskedtek a BEK-ben, 40 alkalommal lettek Magyar Bajnokok, 8 alkalommal nyertek bronzérmes Világbajnokságokon. Az Európa Bajnokságokról 85 éremmel tértek haza, köztük ebből 30 első helyezés volt. Mindez olyan példanélküli eredmény sor, amit másoknak elérni még soha nem sikerült. A Statisztika eredményessége, teljesítménye a sportban egyfajta különleges világrekord.

Búcsúzunk attól a mesteredzőtől, aki megalapította a Statisztika Családot. Nem egy klasszikus értelemben vett klubot vezetett 67 évig, a Statisztika egy nagy család volt, ahol mindenki szeretetteljes környezetben, egymással összetartva keményen dolgozott a sikerért. Laci bácsi és nemrég elhunyt kedves felesége, Komlódi Etelka, „*Eci*” néni és a Statisztikás edzők családias gondoskodással nevelték a bajnokokat.

Fájó szívvel búcsúzunk Laci bácsitól, a mestertől, akinek a munkába vetett hite megtingathatatlan volt – „*Mindig a munkában hittem*”, nyilatkozta többször is. Ő az, akinek a példájából mindannyian erőt meríthetünk. Az edzői karrierje egy irodai folyosón felállított ping-pong asztallal kezdődött, majd évek kemény munkája után jött a Statisztika példátlan világsikere.

Dr. Ormai László kiemelkedően sikeres karrierje igazolja számunkra, hogy a sportban bármit el lehet érni „*Semmi sem lehetetlen*”, Őt edzőként az elhivatottsága a sikerbe vetett hite, szakmai igényessége és szorgalma vezette a világ élvonalába.

Ahogy fogalmazott: „*Egy edzőnek elkötelezetten állhatatosan kel dolgoznia azért, hogy a rá bízott fiatalok sikeres sportolók legyenek*”. Mindenki számára egyénileg jelölte ki a meglehetősen magasra emelt követelményszintet, olyat, amelyet csak emberfeletti kemény edzés munkával lehetett elérni.

A Statisztika nagy családjában az „*Ormai Családban*” a sportolók általában eredményesen teljesítették a kitűzött célokat, bár köztudott volt az is, hogy Laci bácsi sohasem volt teljesen elégedett. Az 1997–1998-as években, amikor mindent megnyertek, Ő akkor is azt mondta: „*De azért vannak itt 2.-ik helyezések is, úgyhogy nincs okunk nagyon ünnepelni. Ezért is nem jutunk az ötről a hatra*”.

Az „Ormai Családban” fontos követelmény volt a sportolók későbbi pályafutását is megalapozni. „*Ahogy az is melegséggel tölti el a szívemet, hogy játékosaink versenyzői pályafutásuk után szinte egytől egyig edzőként folytatták, segítették vagy segítik ma is magyar asztaliteniszt.*” nyilatkozta Laci bácsi, a 88.-ik születésnapján.

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet!

Búcsúzóink attól a dr. Ormai Lászlótól is, aki az elmúlt 30–40 év egyik legtekintélyesebb magyar sportvezetője volt. Attól a sportvezetőtől aki a rendszerváltás napjaiban Gallov Rezső államtitkárral együttműködve felállította a Mesteredzői Kollégiumot, és ettől kezdve az általa vezetett testület döntött a kitüntető címeikről. Harminc évvel ezelőtt alapítója volt, majd később 20 évig elnökölte az edzők érdekvédelmére létrehozott Magyar Edzők Társaságát.

Ezekben a sorsdöntő években határozottan kiállt a magyar sport értékeinek, elsősorban az edzők érdekeinek védelmében. Schmitt Pállal a MOB elnökök közösen készítettetek, sikeres törvényi előterjesztést a nevelő edzők olimpiai életjáradéka ügyében. Ezekben az években a magyar sportpolitika meghatározó szereplője volt, a sport és az edzők iránti elkötelezettsége, bölcsessége, tárgyalási vitastílusa, a személye iránt tekintélyt, tiszteletet eredményezett, felszólalásaira, gondolataira odafigyeltek. Mint a sors kegyeltje, fiatal vezetőként ott lehettem ezeken az eseményeken, a sokszor késő estig tartó megbeszéléseken, vitákon. Tapasztaltam, akit meg szólított, az ezt egyfajta kitüntetésként élte meg, így voltam ezzel én is.

Kiemelkedően sikeres edzői és sportvezetői munkáját 17 magas rangú kitüntetéssel ismerték el. Többek között megkapta a Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjét a Magyar Olimpiai Bizottság Érdemérmét, az ETTU Becsületrendjét, a Bay Béla Díjat, és a Nők Sportjáért Díjat.

Kedves Laci bácsi!

Korán kitüntetéssel a bizalmaddal, 17 évvel ezelőtt már melletted voltam, mint alelnököd. Megtisztelő volt a bizalmad, mint ahogy büszke vagyok arra is mind a mai napig, hogy 10 évvel ezelőtt, elnökké választásom mellett kardoskodtál.

Az utolsó napokban egy este felhívtál telefonon, nem sokat beszélünk, mert nehezen jöttek a szavak, döcögtek a mondatok, mindketten tudtuk, éreztük, hogy ez volt az utolsó beszélgetésünk. Ígérem, hogy mindent, amit rám bízál – amíg lehet – felelősséggel végzem és megőrzöm.

Antoine de Saint-Exupéry írja:

„De lassanként ráeszmélünk, hogy ennek vagy annak a tiszta nevetését nem halljuk többé, hogy az a kert örökké bezárult előttünk. Akkor kezdődik igazi gyászunk...

Az eltűnt bajtársat nem pótolhatja soha semmi. Öreg bajtársak nem könnyen teremnek. Mi érhet föl a közös emlékek, együtt átélt nehéz órák, viták, megbékülések, érzelmek kincsével! Ezeket a barátságokat nem lehet újraépíteni. Ha tölgyet ültetsz s azt hiszed árnyékában pihenhetsz nemsokára: hasztalan reménység. Így megy az élet..”

Kedves Laci bácsi!

Köszönöm a Magyar Edzők Társasága nevében is mindazt amit Tőled kaptunk, tanításod, emléked megőrizzük!

Nyugodj békében!

*Molnár Zoltán,
a Magyar Edzők Társasága elnöke*

Kedves Laci bácsi!

Még mindig csak keressük a szavakat, mert képtelenség felfogni Laci bácsi hiányát. Most, hogy körbenézünk és látjuk hányan gyűltünk össze ezen a napon, kezdjük megérteni, hogy sajnós ez a szomorú valóság.

Laci bácsi már nincs közöttünk! Pedig mi, pingpongosok, azt hittük, Laci bácsi örökké velünk lesz. Ezért most abban bízunk és hisszük, hogy lélekben továbbra is velünk marad és vigyázó szemeit változatlanul rajtunk tartja.

A magyar pingpongos társadalom mai többsége még csak meg sem született, amikor Laci bácsi már azon ügyködött fiatal közgazdászként, hogy a Statisztikai Hivatalnak saját asztalitenisz szakosztálya legyen. Ennek lassan 70 éve... Belénk nyilall a felismerés, hogy abban az időben még aktív világbajnok játékosaink voltak, mint Farkas Gizi, Kóczián Éva, Mossóczy Lívია, Almási Ágnes, Sidó Ferenc. És akkor még nem domináltak a kínaiak... Szinte beleborzongunk, micsoda névsor és micsoda idők!

Laci bácsi igaz kezdetben ifi válogatott futballista volt a BEAC-ban, de a nagyobb labdáról hamarosan kisebb labdára váltott. Ennek egyik oka – a sérülése mellett – természetesen a szerelem volt. Nem is akárkibe, egy NB 1-es pingpongos lányba szeretett bele, Komlódi Etelkába, Eci néni. Ettől kezdve minden szabadidejét a női szakosztálynak szentelte, és olyan edzőnagyságoktól tanult, mint Várkonyi László és Juhos József.

Azt szokták mondani, egy sikeres férfi mögött mindig ott van egy nő. De legyünk őszinték: a kezdet kezdetén inkább egy sikeres nő mögött volt egy férfi. Eci néni ugyanis meghatározó játékos volt, eleinte az NB 2-ben, de az edzésben irgalmat nem ismerő Laci bácsi, addig tanígtatta szerelmét, míg a Statisztika elérte az álmok netovábbját, az NB1-et!

Állítólag Ormai Laci bácsi azt mondta az NB1-be kerülés előtt Eci néninek: *„ha nem vesztesz meccset, akkor nyerünk. Ha pedig nyerünk, elveszlek feleségül.”* És mind a ketten megtartották, amit ígértek! Lett NB1, és lett esküvő is, a folytatás pedig már maga a sporttörténelem.

A Statisztika első vérbeli sikercsapatában, a felesége mellett olyan kiválóságok voltak, mint György Loretta, később pedig Papp Angéla – hogy csak pár nevet említsünk a teljesség igénye nélkül – és ezek a csodálatos játékosok évtizedekre biztosították a klub kezdeti sikereit. A Központi Statisztikai Hivatal legeredményesebb szakosztályává vált az asztalitenisz, a II. kerületi II. osztályból, minden évben egy bajnoki címmel tarsolyában jutott fel az NB 1-be. Laci bácsi napközben a hivatalban a Számítástechnikai Igazgatóság igazgatója volt, ahol 300 alkalmazott dolgozott a keze alá, és emellett erősödött a Statisztika női asztalitenisz szakosztálya is. Laci bácsi számára egy nap 24 órából állt plusz az éjszakából.

Meg is lett az eredménye, a Statisztika 40 éven keresztül nyerte a Magyar Nemzeti Bajnokságot. Mindemellett számos utánpótlás magyar bajnokot, utánpótlás korosztályos Európa-bajnokot, felnőtt Európa-bajnokokat, világbajnoki bronzérmest nevelt Laci bácsi. Így Kisházi Beatrixot, Magos Juditot, Lotaller Henriettét, Juhos Esztert, Szabó Gabriellát, Oláh Zsuzsát, Kuchár Györgyit, Nagy Krisztinát, Bogyó Katalint, Hegedűs Ágit, Böhm Gabit, Braun Évát, Molnár Zitát, Fazekas Györgyit, Fazekas Marcsit, Wirth Gabit, Wirth Verát, Harasztovich Fannit, Póta GeorGINát és még sokan másokat. 1970-ben megszületett a Statisztika első BEK-győzelme. Ezt még 24 követte, és ezzel a Statisztika a világ legeredményesebb egyesületévé vált, mely a Guinness Rekordok könyvébe is bekerült. Laci bácsi vallotta, hogy „nem a mának, hanem a jövőnek nevelünk”.

Dr. Ormai László mesteredző, szervező, menedzser volt, a magyar asztalitenisz egyik sikerkovácsa. A TF-en szakedzőket képzett. Volt a női válogatott szövetségi kapitánya. Az edzőbizottság vezetője. Szakmai könyvet írt az asztaliteniszről, ami Ezüstgerely-díjat nyert el. A Magyar Edzők Társaságának elnöke volt, majd a szervezet tiszteletbeli elnöke lett. Közvetve kezdeményezője volt az edzők olimpiai járadékának, a Kiemelt Edzői Programnak, a Mesteredzői Díjnak. Ő maga számos kitüntetésben részesült. Magyar Sportért-díj, MOB-életműdíj, Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje, az ETTU Becsületrend és a MOB Nők Sportjárt Életműdíj.

Fantasztikus életút, amire mi mindannyian büszkék lehetünk.

Amikor megérkezünk a Marczibányi téri teremhez, láthatjuk a csarnokra felírt nevet: Ormai László. Valahogy elképzelhetetlen, hogy bent a teremben többé ne fussunk össze Laci bácsival. Lelki szemeink előtt látjuk, ahogy Laci bácsi ott ül az előtérben, a teremben, éppen beszélget valamelyik edzővel, játékosal vagy távolról adja az instrukciókat, tanácsokat. És ez már így lesz örökké! Laci bácsi ott lesz velünk minden nap, amikor belépünk a Marczibányi téri terembe.

Kedves Laci bácsi!

Nagyon fog hiányozni nekünk, pingpongosoknak. Hiányozni fog a jókedve, a bölcsessége. Örökké hálásak leszünk azért, amit a sportágunkért tett.

Nyugodjék békében!

*Kovacsics Imre elnök,
Magyar Asztalitenisz Szövetség*

A magyar asztalitenisz már sohasem lesz ugyanaz – Ormai László emlékére

A cikk Nemzeti Sport 2023. július 10-i számában jelent meg.

Március első napjaiban találkoztunk utoljára.

Bárcsak azt írhatnám, legutóbb, ám a két időhatározó közötti különbségnek most sajnos mindent felülíró jelentősége van: a „*legutóbb*” azt jelenti, megvan az esélye, hogy találkozzunk még, az „*utoljára*” viszont ennek a lehetőségét is kizárja. Lapunk szombati mellékletébe, a Képes Sportba készítettem Laci bácsival interjút. Természetesen a Marczibányi téri csarnokban találkoztunk – hol máshol...? –, amelynek bejárata fölött 2020 óta ez olvasható: Nemzeti Sportközpontok, Ormai László Asztalitenisz Csarnok. Kérdeztem, milyen érzés, hogy már életében sportlétesítményt neveztek el róla, nem is akármelyiket, éppen azt, amelyben az ő vezetésével ért el világraszóló sikereket a Statisztika női asztalitenisz-csapata.

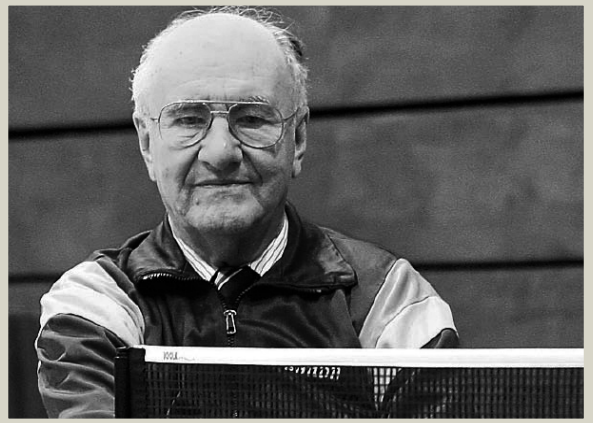
„*Az ember hiú, én sem vagyok kivétel, valóban jó érzés, de a külsőségek nem vonzottak, mindig a munkában hittem*” – válaszolta, majd amikor arról faggattam, miként lehet, hogy a Wikipédián nincs magyar nyelvű szócikk Ormai Lászlóról – azóta ez szerencsére már nem igaz –, így reagált: „*Amikor 2016-ban bejelentettük, hogy megszüntetjük a Statisztika felnőttcsapatát, majd tavaly az egész klub bezárta a kapuit, a Facebookon az európai szövetség valami olyasmit kommentelt a hír alá, hogy megszűnik a csapat, amelynek olyan hatása volt az asztaliteniszre, mint az Aranycsapat londoni 6:3-as győzelmének a futballra. Ez az elismerés nekem fontosabb, mint a Wikipédia.*”

Ezekben a mondatokban sok minden benne van, amitől valaki már életében legendává, halhatatlanná válik. Elhivatottság, tehetség, alázat, szorgalom, bölcsesség, megalkuvást nem tűrő hit vezérelte a közöttünk eltöltött 91 évét, a magyar asztalitenisz pedig örökre hálás lehet azért, hogy küldetése ehhez a sportághoz kötötte. Kétség sem férhet hozzá, nemcsak az asztalitenisz, hanem a teljes magyar sport egyik legnagyobb hatású edzője, klub- és sportvezetője hagyott itt bennünket, s igaz ez még akkor is, ha egy ideje már kevesebb szerephez jutott. Nem önszántából lépett hátra, a magyar asztaliteniszhez mindig hű maradt, szeretett sportága csalta meg. „*Azt gondoltam, engem a csarnokból visznek majd el infarktussal, el sem tudtam képzelni, hogy valaha az asztalitenisz nélkül telnek majd a napjaim*” – mondta némi keserűséggel a hangjában, mintha csak az elmúlt évtizedek lezárásaként amolyan végszónak szánta volna.

Ormai László vasárnapról hétfőre virradóra odahaza csendesen, örökre elaludt – a magyar asztalitenisz már sohasem lesz ugyanaz, mint volt 2023. július 10. előtt.

Szűcs Miklós

Egy fantasztikus életút képei

Minden kezdet nehéz – tartja a régi mondás. Ám ha az első lépés jól sikerül, utána sokkal könnyebb megtenni a következőket, még hozzá a siker valószínűsíthető reményében.

Ez jutott eszembe akkor, amikor a Magyar Edzők Társasága (MET) 2020-ban elindított és nagy sikert hozott kezdeményezése, az Év Edzője akció folytatása szóbajött. Az edzősenikben nem szűkülő magyar sport egész sor, kiváló nagyságot kínált már az első alkalomra is. Közülük választotta ki a Magyar Edzők Társaságának elnöksége Iglói (Ignác) Mihályt. Azt a kivételes felkészültségű és pályafutása során tanítványaival oly sok világraszóló sikert elért szakembert, akit már az ötvenes években méltán övezett világhírnév.

A sikerekben gazdag 2020-as esztendőnek azonban búcsút intettünk, egyben gondoskodni is kellett egy hasonlóan markáns, kiemelkedő sikerlistával rendelkező olyan szakember nevének kiemeléséről, aki a Magyar Edzők Társaságának hagyományteremtő első évét méltón tudja tovább vinni. Az elnökség hosszas mérlegelést követően egy másik mesteredzőre, dr. Ormai Lászlóra voksolt, így a magyar és a nemzetközi asztalitenisz élet egyik kimagaslóan eredményes szakembere lesz a 2021-es évad névadója. A márciusban 89. születésnapjához érkező Ormai doktor élete, eredményei nyitott könyvként ismertek nem csak a szakberkekben, hanem itthon és külföldön egyaránt, a sportbarátok milliós tábora előtt is. A Statisztika PSC megalapítója és mindmáig elnöke ugyanis nem csak hazai, hanem nemzetközi vonalon is páratlan eredményességet mondhat az általa felépített Statisztika PSC asztalitenisz szakosztályának jóvoltából a klubnak és önmagának is.

Ormai Laci bácsi szó szerint a nulláról vezette fel a szakosztályt a világszínvonalra: a hazai csapatbajnokság negyvenszeres győzteseként a Statisztika PSC pontosan 25 alkalommal nyerte el a Bajnokcsapatok Európa Kupáját is.

– Ön most a Magyar Edzők Társaságánál Iglói Mihály örökébe lép, átveszi tőle a váltóbotot. Van-e személyes benyomásai is az elődjéről?

Természetesen jól ismerem a pályafutását, ráadásul volt szerencsém Görögországban személyesen is megismerni őt, ahova egy ifjúsági Európa-bajnokságra utaztunk ki. Velünk jött Náci bácsi egy korábbi tanítványa, Pál László is, aki önkritikusan bevallotta, hogy ő nem tudta azt a mennyiségi és minőségi munkát elvégezni, amit Náci bácsi megkövetelt, de ennek ellenére nagy tisztelője maradt. Így ketten látogattuk meg a Mestert, aki egy végtelenül szerény, puritán ember benyomását keltette. Ott is elmondta, hogy ő csak olyanokkal foglalkozik szívesen, akik legalább annyira elkötelezettek, mint ő. A beszélgetésnek volt egy speciális hozadéka is, amire egyáltalán nem számítottunk. Szó esett arról, hogy milyen jó lenne az Eb után a feleségemmel – aki szintén edzőként volt jelen – még egy kicsit ott maradni. Erre legnagyobb meglepetésünkre elintézték nekünk a Görög Olimpiai Bizottság tengerparti üdülőjében egyhetes tartózkodást...

– Ahogy Iglói Mihály, Ön is több szempontból úttörőnek számított a saját sportágában.

Lett is éppen elég problémám ebből. Említhetném például a kiválasztást, amit akkoriban csak tízéves kor táján szorgalmaztak. Én viszont úgy gondoltam, hogy már 7–8 éves korban meg kell tenni az első lépéseket, hiszen tízéves kor után a gyerekek bekerülnek a versenyrendszer mókuskerekébe. Én egyébként 1966-ban lettem szakoktató, ez lett a harmadik diplomám. A TF-en, a szövetségben és az asztalitenisz társadalomban is folyamatosan vitában álltam a másként gondolkodókkal és csak évtizeddel később kezdték elfogadni az elveimet. Mára viszont a ló másik oldalára jutottunk, hiszen 5–6 éves gyerekeknek szerveznek edzőtáborokat, ami nyilvánvalóan nem szerencsés dolog. Az eredményeimet nem lehetett elvitatni, ezért lassan, de folyamatosan javultak a lehetőségeink.

„Azt gondoltam, a csarnokból visznek majd el infarktussal”

Futballistaként kezdte, mégis az asztalitenisz lett az élete. Csapatával, a legendás Statisztikával negyven magyar bajnoki cím mellett a Guinness-rekordok Könyvébe illő módon huszonötyszer nyerte meg a legrangosabb európai kupasorozatot. Ugyan a lábai kicsit már remegnek, a memóriája tökéletes, minden szépre, jóra és rosszra is emlékszik. Ormai László ma, március 15-én 90 éves.

– **Laci bácsi, szokott internetezni?**

– Nem nagyon.

– **De azért a Wikipédiáról hallott már?**

– Igen. Amolyan lexikonféle az interneten.

– **Miközben készültem a beszélgetésre, megnéztem, s megdöbbenve tapasztaltam, hogy a Wikipédián magyar nyelven nincs Ormai László és nincs Statisztika szócikk sem. Tudta?**

– Igen. Én nem tudok ilyenl foglalkozni.

– **Nem is arra gondoltam, hogy Laci bácsinak kellene, az viszont érthetetlen, miért nem jutott eszébe senkinek, hogy a világ legeredményesebb klubcsapata és annak szíve, lelke, motorja megérdemelne egy-egy Wikipédia-oldalt.**

– Amikor 2016-ban bejelentettük, hogy megszüntetjük a Statisztika felnőttcsapatát, majd tavaly az egész klub bezárta a kapuit, a Facebookon az európai szövetség valami olyasmit kommentelt a hír alá, hogy megszűnik a csapat, amelynek olyan hatása volt az asztaliteniszre, mint az Aranycsapat londoni 6:3-as győzelmének a futballra. Ez az elismerés nekem fontosabb, mint a Wikipédia.

ELRONTOTT 11-ES A FRADI ELLEN

– **Ha mégis valaki szánna rá kis időt, minek kellene szerepelnie Ormai László gyerekkoránál?**

– Annak, hogy futballoztam. Erzsébeten laktunk, közel a pályához, tízévesen már az ESMTK játékos voltam. A foci szeretete egyébként apámról ragadt rám, azt mondta, az első szavam nem az apa vagy az anya volt, hanem a Fradi. Óriási fradista volt, minden mérkőzésre elment, előfordult, hogy biciklivel indult útnak valamelyik vidéki helyszínre. Még nem voltam egy-éves, amikor magával vitt, sokáig velem, később pedig már egyedül jártam Fradi-meccsre.

– **Milyen poszton futballozott?**

– Akkoriban úgy mondták, half és özszekötő. Mindegy volt, hogy jobb vagy a bal oldalon kell játszanom.

– **Tehetségesnek számított?**

– Magas gyerek voltam, jól fejlettem, jól cseleztem, emiatt összevissza rugdosták a bokámat. Akkoriban az ESMTK az első osztályban szerepelt, válogatottközeli futballisták erősítették a csapatot, én pedig az ifik között játszottam. A Budapest-bajnokság döntőjében a Fradi volt

Ormai László (balról a második) a Statisztika futbalcsapatában is szerepelt

az ellenfél, az utolsó percekben egygólos hátránynál tizenegyest kaptunk, de kapufára rúgtam és kikaptunk. Nagyon elkeseredtem, ráadásul a térdemmel is gondok voltak, az orvos azt mondta, vagy kés alá fekszem, vagy egy évet pihennem kell. Az utóbbit választottam.

– **Miért?**

– Mert nem akartam a műtétet. Pedig a Fradi-mecctől függetlenül számoltak velem, a Budapest-válogatottban is pályára léptem, de nem akartam kockáztatni. Közben megismertem egy lányt, aki pingpongozott, s hívott, menjek el vele az edzésre. Gondoltam, itt is labda van, csak kisebb, mit veszthetek. Néhány hónap múlva már Lotaller Henriette – aki később a Statisztikánál a játékosom volt – édesapja egy amatőr bajnokságon felfigyelt rám, beajánlott az NB II-es Hazai Fésűsfonó csapatába.

– **Közben pedig egyetemista lett.**

– Igen. A jogra jelentkeztem, de akkoriban nem úgy ment, hogy valaki kitalálja, hova szeretne menni, és oda vagy felveszik, vagy nem. Szóval a jogra jelentkeztem, majd jött az értesítés, hogy mehetek a Közgázra...

– **A kettő azért elég messze áll egymástól. A reál tárgyakból milyen volt?**

– Alapvetően jó tanuló voltam, szóval nem okozott gondot, hogy a jog helyett a számokkal kell foglalkoznom. Az egyetemen több vidéki is volt, akik hozzám hasonlóan a másodosztályban pingpongoztak, kellett valaki, aki összefogja a társaságot. Azt mondták, én vagyok a pesti csirkefogó, szervezzem meg a csapatot. Elkezdtünk a bajnokságban játszani, s idővel kiderült, hogy ebben a társaságban én vagyok a legjobb.

KÓCZIÁN UTÓDJÁNAK SZÁNTA A KAPITÁNY

– **Milyen szinten játszott?**

– A magyar ranglistán a tizenötödik-huszedik hely környékén voltam. Várkonyi László, az akkori szövetségi kapitány mindenáron válogatott játékos akart belőlem csinálni, úgy gondolta, ha majd Kóczyán Jóska kiöregszik, én lépek a helyébe.

– **De nem így történt.**

– Nem. Talán az is benne volt, hogy az akkori szokásoknak megfelelően minden egyetemi csapatnak egy középiskolát kellett patronálnia, nekünk a Mező utcai lányiskola jutott, s az én feladatom volt, hogy megszervezzem az ottani sportéletet. A futball ugyebár nem jött szóba, így maradt a pingpong, s tulajdonképpen ott kezdődött az edzői pályafutásom.

– **A focit akkorra már teljesen elengedte?**

– Nem. Amikor az egyetem után a Központi Statisztikai Hivatalba kerültem, újra elkezdtem játszani. Egész jó kis csapat jött össze, NB III-asok voltunk, a korábbi válogatott játékos, Mészáros „Dodó” volt az edzőnk.

– **Miért éppen a statisztikai hivatalhoz ment dolgozni?**

– Mert azt mondták.

Ormai László a Marczibányi téren lévő sportcsarnokban

– **Kik?**

– Na, ez is jó történet. Az volt a szokás, hogy az egyetem személyzeti osztályának faliújságjára kiírták, kinek hol kell jelentkeznie munkára. Én a Duna Cipőgyárba akartam menni, ott voltam gyakorlaton, jól éreztem magam, a lapos tetős épület tetején egész nyáron napoztunk, de a statisztikai hivatalba küldtek. Próbáltam tiltakozni, mire az egyetem személyzetise azt mondta, próbáljam ott helyben az illetékeseket meggyőzni. Hármunkat küldtek oda, a másik kettő szívesen dolgozott volna ott, de a felvételi beszélgetés után őket elutasították, engem pedig, aki mindent kitalált, hogy ne alkalmazzanak, végül felvettek.

– **Azért mai fejjel ez már nem olyan nagy tragédia, nem? Ki tudja, milyen lett volna a magyar női asztalitenisz elmúlt hetven éve, ha sikerül a Duna Cipőgyárba elszerződnie.**

– Ez már sohasem derül ki. Amúgy a hivatal személyzetise is kellett hozzá, ő hagyta jóvá, hogy csinálhatok egy női szakosztályt. Először azt akarta, hogy a futball mellett a kerületi másodosztályban szereplő férfi pingpongcsoportban vállaljak szerepet, de én nem szerettem volna három osztállyal lejjebb játszani, inkább rábeszéltem, hogy csináljak egy női csapatot. Tulajdonképpen ezzel az engedéllyel kezdődött a Statisztika története.

A legendás Statisztikával 40 magyar bajnoki cím mellett 25-ször nyerte meg a legrangosabb európai kupasorozatot (fotó: Tumbász Hédi)

AZ OTSH-BA VITTÉK VOLNA, DE NEM MENT

– **A csapat az 1969-es első bajnoki cím után évtizedeken át a csúcson volt, alig-alig akadt, aki megszorította. Sokan akartak akkoriban pingpongozni?**

– Persze. Nem is tudtunk mindenkit felvenni.

– **Már a gyerekeknél látta, kiből lehet igazán nagy játékos, vagy volt akinél tévedett?**

– Hazudik, aki azt mondja, az első pillanattól tudja, hogy ebből vagy abból világbajnok lesz. Ez nálunk éppen fordítva működött. Minden évben kiejtettük azokat, akiből biztosan nem lesz nagy játékos, aki megmaradt, azokból összeállt egy viszonylag jó csapat.

– **Szigorú edzőnek számított?**

– Igen. A szülők és a játékosok utólag sem győznek hálálkodni, amiért kemény kézzel bántam velük. Szegény Papp Angi – Isten nyugosztalja – a 60. születésnapján a nyakamba borult, és azt kérdezte, miért nem voltam vele még keményebb. Istenáldotta tehetség volt, de sohasem úgy edzett, ahogyan kellett volna, ezért hamar kikerült a válogatottból és 25 évesen már kisebb vidéki csapatban játszott.

– **Lehet mondani, hogy ilyen szempontból ő volt pályafutása legnagyobb csalódása?**

– Ő volt, aki a saját hibájából a tehetségéhez képest a legkevesebbet hozta ki magából. Pedig sokat tettem érte, a szülei ittak, az apja egyszer nagyon megverte, akkor hozzánk, a szoba-konyhás lakásunkba költöztettem. De mások is laktak nálunk, odahaza őrzöm a hálálkodó leveleket, amiket a mai napig kapunk a nejemmel.

– *A bajnoki címek mellett sorra jöttek a BEK-győzelmek. Ezeknek milyen visszhangja volt idehaza?*

– Elismerték a munkánkat, olyannyira, hogy Buda István, aki az OTSH elnöke volt, el akart vinni magához elnökhelyettesnek. Amikor felhívott, azt mondta, hozzám tartozik majd a sporttudomány és a versenysport.

Ormai László feleségével, Komlódi Etelkával

– *Miért nem lett semmi a kinevezésből?*

– Eszem ágában sem volt elmenni a Statisztikától, nem akartam otthagyni a pingpongot, és nekem az is fontos volt, hogy a nejemmel együtt dolgozom. Nyitrainéval, a statisztikai hivatal elnökével jóban voltunk, könyörögtem neki, ne engedjen el az OTSH-ba. Amikor Buda őt is felhívta, hogy elvinne magához, kiabálva küldte el, mondván, Ormai nem megy sehova, itt marad, neveljen ki magának embereket, ha akar. Buda nagyon megharagudott, s végül Schmitt Pált nevezte ki arra a posztra, amit nekem szánt. Volt idő, amikor a hivatalban akartak belőlem elnökhelyettest csinálni, de az alól is sikerült kibújnom. Nem éreztem összeférhetőnek, hogy egyik nap rövidnadrágban ugrálok a teremben az asztalok körül, másnap pedig öltönyben, nyakkendőben ülök a kormányülésen.

– *Nem biztos, hogy a többség nem az utóbbit választaná.*

– Engem a külsőségek sohasem érdekelték, mindig is munkásembernek tartottam magam.

IDEGES SÉTÁK A MARCZIBÁNYI TÉR KÖRÜL

– *Könyvet is írt az asztaliteniszről, bár a legenda szerint ezt nem is Laci bácsinak kellett volna megírnia ...*

– Abban az időben minden sportágról készült ilyen szakmai könyv, az asztaliteniszre Berczik Zolit kérték fel, de hiába piszkálták két évig, nem csinálta meg. A nyomdába adás előtt egy hónappal szóltak, hogy tovább nem tudnak várni Berczikre, írjam meg én. A következő hetekben nappal edzést tartottam, éjjel pedig írtam a könyvet, aminek a vége az lett, hogy az Ezüstgerely-pályázaton nyertem vele. Később sok nyelvre lefordították, megjelent angolul, oroszul, Izraelben is találkoztam vele, németül pedig csak félhivatalosan. Az ottani fordító nem értett a sporthoz, a szakszavak helyett tükörfordítást alkalmazott, és hülyeségek jöttek ki belőle, ezért végül nem engedtem megjelenni, de a különböző tanfolyamokon jegyzet formájában így is használták.

– *Mikor jött el a pillanat, amikor edzőként kissé hátrébb lépett, hogy jöjjenek a fiatalok?*

– Hivatalosan az ezredforduló táján adtam át a stafétát Fülöp Istvánnak. Úgy voltam vele, kifelé nem mutat jól, hogy majdnem hetvenévesen még mindig az asztaloknál ugrálok. Megbeszéltük, hogy hivatalosan ő lesz a vezetőedző, én sportköri elnök maradok, de vegye tudomásul, hogy továbbra is én vagyok a főnök.

– *És tudomásul vette?*

– Nem nagyon volt más választása.

– *Sokszor szólt bele a munkájába?*

– Ha őt kérdezi, biztosan azt mondja, hogy igen, szerintem viszont nem eleget.

– *A Laci bácsihoz köthető egyik legenda, hogy egy-egy éles meccs alkalmával, ha már nem bírta a feszültséget, kiment a teremből és körbesétálta a Marczibányi teret. Így volt?*

– Igen, de mint velem kapcsolatban sok mást, ezt is félremagyarázták. Nem azért mentem ki, mert nem bírtam az izgalmakat, hanem mert úgy éreztem, eljött a pillanat, amikor már nem tudok segíteni. A játékvezető már figyelmeztetett kétszer, nem adhattam tanácsot a játékosnak, nem volt már szünet, szóval az én eszközeim elfogytak.

– ***Kár lenne tagadni, ilyenkor volt önben feszültség is, nem?***

– Dehogynem. A nejem azt mondta, meglásd, egyszer infarktust kapsz!

– ***Emlékszik még, mikor volt az utolsó ilyen sétája?***

– Amikor a negyvenedik bajnoki címet nyertük. A Postás volt az ellenfél, korábbi statisztikás játékosokkal állt fel ellenünk. Mindannyian nagyon akartuk azt a sikert.

– ***Visszagondolva a sportban, az asztaliteniszben eltöltött időre, van, amit mai fejjel másképp csinálna?***

– Nem szoktam erről nyilvánosan beszélni, de most elmondom: lehet, hogy nem csinálnám végig, ha tudom, hogy ez lesz a vége, hiszen az a két terület, amiért éltem, az asztalitenisz és a Központi Statisztikai Hivatal is csalódást okozott. A mérleg másik serpenyőjében persze ott van, hogy nincs olyan karácsony, születésnap vagy bármilyen ünnep, amikor ne keresnének meg az egykori tanítványok, felhívnak, levelet írnak, hogy tudnak-e valamiben segíteni. Ha ezt nézem, mégiscsak érdemes volt mindezt végigcsinálni.

– ***Az asztalitenisz-szövetségben tiszteletbeli elnök, nem?***

– De, csak éppen nem hívnak meg az elnökségi ülésekre, a meglátásaimra, a tanácsaimra, a véleményemre sem kíváncsiak.

NEM KÖNNYŰ ESET, DE ERRE NEM SZÁMÍTOTT

– ***Legalább követi még a sportág híreit?***

– Nemigen.

– ***Gondolom, nem éppen erről álmódott, amikor elképzelte a csendes nyugdíjas éveket.***

– Őszintén szólva, azt gondoltam, engem a csarnokból visznek majd el infarktussal, el sem tudtam képzelni, hogy valaha az asztalitenisz nélkül telnek majd a napjaim. Tudom, nem vagyok könnyű eset, mindenről van véleményem, semmit sem hagyok szó nélkül, ami bizonyára sokaknak nem tetszik, de erre akkor sem számítottam.

– ***Azért csak megdobban a szíve, amikor a Marczibányi téren járva meglátja, hogy a csarnok az ön nevét viseli.***

– Az ember hiú, én sem vagyok kivétel, valóban jó érzés. De mint mondtam, a külsőségek nem vonzottak, mindig a munkában hittem. Kilencvenévesen talán a lábam már bizonytalan kissé, a fejem azonban tiszta, a benne lévő tudásra, tapasztalatra még sincs igény. Kérdezte, miért nincs Wikipédia-oldalam. Szerintem, valahol itt kell keresni a választ ...

A Marczibányi téri csarnok bejárata előtt a névadó
(fotó: Tumbász Hédi)

Beszélgetés Ormai Lászlóval

Ha Ormai Lászlóval beszélgetünk, nem kerülhetjük meg a sportot, hiszen a magyar sportéletben betöltött szerepe, de különösen a Statisztika Petőfi SC női asztaliteniszcsapatával elért eredményei közismertek. Jelentős hazai és nemzetközi sikerek állnak e rendkívüli sportpályafutás mögött. Ezúttal nem az eredmények tételes felsorolását kérem, hiszen az alaposan dokumentálva van, hanem inkább arról beszéljünk, hogy az e téren végzett munkádat, szakmai és sporttevékenységedet miként tudtad összeegyeztetni, a sportban elért eredmények mennyire függték össze azzal a ténnyel, hogy a hivatalban vezető állásban dolgoztál, és egyúttal ez az intézmény volt a sporttevékenységed legfőbb támogatója?

... Mint már említettem, gyermekkoromtól eljegyeztem magam a sporttal, ezen belül igen korán az asztalitenisszel. Nem lehet elfelejtezni arról, hogy kamasz- és ifjúkorom olyan időszakban telt el, amikor a politika országos és helyi szinten jelentős mértékben támogatta a sportot. Amikor a KSH-ba 1954-ben beléptem, szinte kötelező volt valamit sportolni. Ráadásul ehhez többnyire a személyi és tárgyi feltételeket is biztosították. Azt is látnunk kell, hogy az akkori KSH munkatársi közössége igen fiatalos összetételű volt, sokan kerültek ki a harmincéves körüli korosztályból. Miután az egyetemi évek alatt az NB I osztályú férfi asztalitenisz bajnokságában játszottam, nem volt kedvem, bár a személyzeti osztály ajánlotta, a KSH sokad osztályú férfi asztalitenisz-csapatában folytatni a játékot, sokkal vonzóbbnak éreztem – tekintve, hogy akkor az egyetemen már edzősködtem is – a versenyszerűen játszó női asztalitenisz-csapat megszervezését. A már régebben itt dolgozók mellett (például Komlói Etelka, Tűi Lászlóné nevét említhetem) toborozni kezdtünk a fiatalabbak között is, akik közül később Papp Angéla, Fülöp Éva nemzetközileg ismert játékosok lettek. Némileg mostoha körülmények között folyt a csapatépítés – a KSH épületeinek folyosóin voltak a pingpongasztalok – és a játékosoknak is jelentős áldozatokat kellett hozni az eredményes munkáért. Az 1960-as évekről van szó – csak munkaidő előtt és után lehetett az edzéseket megtartani. Ez azt jelentette, hogy a KSH épületeiben kora reggel és késő este folytak az edzések, és hétvégeken mérkőzéseket kellett játszani. Csak az 1960-as évek vége felé – ahogy a csapat egyre eredményesebb lett – kaphattak némi munkaidőkezdvényt. Termé-

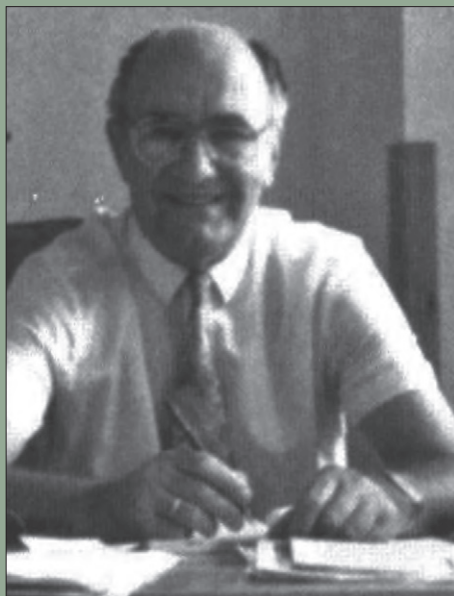
A mesteredző kiváló edzői gárdát épített ki maga körüli. A képen Ivaskó Gabriella, Kisházi Beatrix, Poprócsi Barna, Csóke Gabriella, Szabó Endrea, Chikán István, dr. Ormai Lászlóné, Bánkuti Sándor, Lotaller Henrietté állnak szoros falként a mester mögött

szetesen volt szerepe annak is, hogy a KSH Számítóközpontjának vezetőjeként játékosaim egy része egyben beosztottam is volt, így személyesen tudtam időt biztosítani az edzésükre. Azonban óvatosnak kellett lennem, mert figyelembe kellett venni az ott dolgozó munkatársak érzékenységét.

A helyzet az 1970-es évek elején annyiban változott meg, hogy lehetőség volt sportmunkatársak alkalmazására, és – Huszár István elnök kezdeményezésére – a játékosok egy része ilyen állásokba került. KSH-beli tevékenységem során tizenegy elnökkel voltam közvetlen kapcsolatban, nagy többségük támogatta a KSH-ban folyó sportéletet, és itt ne csak az asztaliteniszre gondoljunk, hiszen jó hírnévnek örvendett például az NB I-es sakkcsapatunk és labdarúgócsapatunk, és igen kiterjedt volt a természetjáró szakosztály működése is. Kétségtelen, hogy e sokrétű sporttevékenységből a női asztalitenisz-csapatunk érte el a legjobb eredményeket, például 1972-ben a magyar csapat a statisztika játékosaival Európa-bajnokságot nyert. Sokat jelentett, hogy 1980-ban – nem függetlenül a számítástechnikára rendelkezésre álló maradványként kezelt pénzügyi forrástól – korszerű sportcsarnokhoz jutottunk, és így a kezdetekhez képest nagyságrendileg jobb körülmények között végezhattük a munkánkat. Idővel felfutott az utánpótlás-nevelés, elvem volt ugyanis, hogy elsősorban saját nevelésű játékosokkal kell eredményeket elérni. Több edző is segítette a munkát, azonban egészen 1991-ig, közel hatvanéves koromig, pingpongasztal mellett, edzőként irányítottam a csapatot. Később már inkább a sportszervezéssel foglalkoztam.

A rendszerváltozás után kissé nehezebbé vált a sportot körülvevő környezet. Az akkori sportpolitika már sem országos, sem helyi szinten nem támogatta anyagilag teljes mértékben azt, hogy közigazgatási intézményeknek sportszakosztályaik legyenek. Továbbá a piacgazdasági környezet is másfajta sportpolitikát kényszerített ki. Ennek ellenére a KSH-ban 2008-ig működött első osztályú női asztalitenisz-csapat, abban az évben még megnyertük – negyvenedik alkalommal – (ez Guinness-rekord) az NB I-es bajnokságot, de miután az akkori KSH-vezetés már nem támogatta kellőképpen a tevékenységünket, utána a csapat más intézményi környezetben folytatta tevékenységét, és a sportcsarnok is kikerült a KSH kezeléséből. Ma már – amíg egészségem engedi – elsősorban utánpótlás-neveléssel foglalkozom, és intézem a kissé megváltozott funkciójú, főleg a tömegsportot támogató Statisztika Petőfi SC ügyeit.

Kérdésedre összefoglalóan azt tudom mondani, hogy a sportban elért eredmények nem jöhettek volna létre a KSH támogatása és főleg e hivatal minden, általam ismert korszakát jellemző családias, a sok-sok éve együtt dolgozó munkatársak egymás iránti, rendszereken átívelő szolidáris, sokszor baráti kapcsolatokat is teremtő légköre nélkül.

Ormai László a KSH irodájában

Lakatos Miklós, a KSH szakmai főtanácsadója

Ormai László és a METALLOGLOBUS

Mivel a METALLOGLOBUS Vállalat vezetésében többen voltunk „ping-pongos”-ok, így Ormai László számunkra nem volt ismeretlen... Aztán 1991-ben, egy, az asztaliteniszt szíven viselő közös ismerősünk közreműködésének köszönhetően személyesen is találkozhatunk.

Már az első találkozásaink sem kizárólag az anyagiakról szóltak, azonnal éreztük a személyes kötődés megszületését, amelyet az elkövetkező évek visszaigazoltak.

A szponzorálásról azért döntöttünk, mert az akkor már közel 60 éves sportszakember azt mondta, hogy „*még hosszú távra tervez*”. Hitünk neki és elkezdődött egy mintegy három évtizedig tartó, rendkívül szoros, mondhatni baráti kapcsolat a METALLOGLOBUS vezetői és a STATISZTIKA Asztalitenisz Szakosztály mindenkori játékosai, edzői és nem utolsósorban Ormai László között.

Ormai Laci számára a METALLOGLOBUS egy új „*családtagnak*” számított, a velünk való találkozásain nem csupán a sport volt a téma, hanem csillogtatta közgazdász vénáját, gazdasági tájékozottságát. Rendkívül érdekelte cégünk, a METALLOGLOBUS tevékenysége, amikor csak tudott mind közvetlen tanácsaival, mind kapcsolatai felajánlásával segítette a munkánkat.

Az évek múlásával saját maga is érzékelte a gazdasági működés nehézségeit. Nem csupán a szakosztályáért, a sportágáért aggódott, szinte valamennyi találkozásunkkor elhangzott tőle – sokszor persze mosolyogva – a féltő kérdés: „*Ernökém, ugye nem mentek tönkre??*”

Nagy törés volt számára, ahogy a szakosztályát megszüntették. Ekkor még gyakoribbá váltak a találkozásaink, hol a személyes otthonában, hol fehér asztal mellett próbáltuk a gondolatait is más irányba terelni, nem sok sikerrel.

Persze nosztalgiaztunk is. Felidéztük az együtt átélt időszak legnagyobbak vélt sikereit, mint például az 1994-es steinhageni bravúrt, amelyen mi személyesen is ott lehettünk, míg Laci – szokásához híven – az otthonában fel-alá járkálva drukkolt, majd telefonon kapta a győzelmi hírt (amelyet el sem akart hinni).

Nagy-nagy megtiszteltetésnek tartottuk, hogy 2023. június 07-én rendkívüli örömmel vett részt a METALLOGLOBUS 100 éves évfordulójának ünnepi rendezvényén.

Mint ahogy a több mint 30 évet, a róla ott készült képet is – amely vélhetően az utolsók egyike - megőrizzük az emlékezetünkben.

*Lakos Ernő vezérigazgató
METALLOGLOBUS Zrt.*

Egy fantasztikus életút képei

Egy fantasztikus életút képei

Az olykor kemény nevelőedző, dr. Ormai László 90 éves

Minden sportágnak megvannak a maga kiemelkedő, korszakos egyéniségei, akiket még évtizedekkel később is különös tisztelettel emlegetnek. Az asztaliteniszből sincs ez másként.

Szerencsére a sportág számos világnagyságot tudhat a magáénak. A teljesség igénye nélkül felemlíthetjük Barna Viktort, Mednyánszky Máriát, Farkas Gizit, Sidó Ferencet, Berczik Zoltánt, Kisházi Beatrixet, Magos Juditot, Oláh Zsuzsannát, Tóth Krisztinát, Jónyer Istvánt, Klampár Tibort és Gergely Gábort – hogy csak a valóban kiválókról essék itt szó.

Természetesen a kiemelkedő versenyzők mellett mindig ott vannak a nélkülözhetetlen edzők és szakvezetők is. Abszolút mérce ugyan nincs, az viszont bátran kijelenthető, hogy az edzők és a szakvezetők sorában egyaránt a legelső között kell említeni dr. Ormai Lászlót, aki csapatá-

val, a Statisztika Petőfi SC-vel sporttörténelmet írt. A „Stat” ugyanis úgy szerzett 40 magyar csapatbajnoki címet, hogy közben huszonöt alkalommal nyerte el a Bajnokcsapatok Európa Kupáját, a BEK-et.

Ormai doktor, a sportág Laci bácsija nem akármilyen napon született, hiszen Nemzeti Ünnepeinken, 1932. március 15-én látta meg a napvilágot. Bizony, nem tegnapelőtt, hanem pontosan 90 éve jött világra. Így 2022-ben kerek jubileumot ünnepel. A Magyar Edzők Társasága – amelynek évtizedekig elnöke is volt, jelenleg pedig az egyre izmosodó szervezet örökös, tiszteletbeli elnökeként követi a MET életének aktuális eseményeit – megbízásából kérünk egy születésnap beszélgetést. A rengeteg élmény, történés felemlítése ugyan messze nem tudott minden feljegyzést érdemlő tényt visszaadni, ám a maratonira nyúlt találkozón elhangzottak így is sok, érdekes, megjegyezni valót kínáltak.

– Kedves elnök úr, kedves Laci bácsi! A gratuláció után talán kezdjük a legelején. Hogyan lett Önből egy „all round” sportember, hiszen több sportágban is leadta a névjegyt?

Nem volt egyszerű dolgom, mivel mindkét szülőm egész nap munkában volt, így az öcsémet én gardíroztam. Amíg nem járt iskolába, a nagymamáékhoz kellett átvinnem, akik szintén Pestszentkeresztben laktak. Később pedig rendszeresen velem jött az iskolába. Az Ady Endre utcai általánosba jártunk, majd a polgáriban folytattam, végül pedig a Mester utcai felsőkereskedelmi érettségiztem. Mellettünk volt a Fáy András Gimnázium, oda is sok ferencvárosi labdarúgó járt, akik tovább erősítették bennem a labdarúgás iránti elkötelezettségemet.

– Milyen sportélmények érték az iskolás éveit alatt?

Történelem tanárom Konoróth Gyula – a kiváló gyeplabdázó, majd szakvezető, aki később a szövetség elnöki tisztét is betöltötte – volt. A testnevelést pedig az a Várszegi József oktatta, aki 1948-ban, a londoni olimpián gerelyvetésben harmadik lett. Mellettük biztosított volt a sokoldalú testnevelés és akkor még nem szóltam a mindent felülmúló labdarúgás iránti szeretetemről.

– A hazánkban is legnépszerűbb sportág sokáig a legfontosabb volt az életében...

Egészen kis gyermekkorom óta kergettem a labdát, ám előtte apám matematikai feladatok megoldását várta el tőlem, csak a sikeres megoldások után mehettem az utcára, a haverok közé. Ez a korai és rendszeres „matekozás” jót tett, mert a tantárgy olyannyira erősségem lett, hogy egy ideig még a közgazdasági egyetemen is oktattam a matematikát. Nagy szenvedéllyel kergettem a labdát, már tíz évesen játszottam az EMTK-ban, amely később ESMTK lett. A grondon a sapkák voltak a kapufák, ezeket gyakran elvesztettem, az iskolába viszont sapkában kellett menni. Két-három évvel később már hivatalos meccseken is pályára léphettem. Erzsébeten akkoriban igen komoly csapat volt, ott játszott Kautzky, Csizmadia, majd előbb az idősebb Kisuczky, később a fia, Kisuczky Robi is, aki óriási tehetség volt, de egy kocsmai verekedés következtében 27 évesen meghalt. A csúcs, amit elértem: egyszer behívtak a Pest Déli Terület ifúsági válogatott keretébe.

– 1950-ben felvették az egyetemre.

A jogra szerettem volna menni, de a „közgázra” irányítottak. Ekkor átmentem az egyetemi klubba, a Haladásba, majd 1954-ben a Statisztikai Hivatalban kaptam állást, így oda igazoltam. Még az NB III-ban is játszottunk, hazai meccseinket a Marczibányi téren tudtuk le. Egy ideig játékosedzőként klubtársam volt az egyik ferencvárosi legenda, a Mészáros Dodó bácsi, aki a pályán a főnököm volt, a hivatalban viszont a beosztottam. Két évre eltanácsolták az FTC-ből, mert New Yorkban az utcán árulta a Fradi-jelvényeket és a „felvigyázók” persze be is fújták őt.

– Az asztalitenisz mikor került komolyabban képbe?

Még az érettségi táján, 1950-ben. Miután a focipályán a térdem és a bokám is eléggé megsérült, operáltatni pedig nem akartam magamat, így egy ismerkedés adta meg a változtatáshoz a lökést. A lány ugyanis pingpongozott, én is vele mentem és én is ütöttem a labdát. Az egyetemen a foci mellett a pingponggal is elég sokat foglalkoztam. Az akkor kötelező, „patronálásos” rendszerben a XI. kerületi Mező utcai leányiskolában kellett csapatot formálnom,

így egyre több időt fordítottam a kaucsuklabdás programokra. Amikor 1954-ben beléptem a Statisztikai Hivatalba (KSH), szinte magától értetődő volt, hogy ott is szervezek egy női együttest.

– Elég hatásos munkát végezhetett, hiszen négy év alatt karnyújtásnyira kerültek az NB I-bez.

Ez sem egy könnyű eset volt. 1954-től gyűjtöttem a játékosokat, miközben az edzőképzésben is részt vettem. A kerületi II. osztályban elindult csapatunkban legtöbbször szerepelt Reisz Gizella,

Komlódi Etelka, Medgyesi Éva (Szabó Józsefné), Gódor Klára (Benda Józsefné) és Vető Vera. A B-csapat alapító tagjai közé tartozott Csernok Attiláné, Huszárné Gálos Zsuzsa, Nagy Anna, Túű Lászlóné és Vadas Tamásné. 1957-ben csatlakozott Kántor Sándorné ahhoz a csapathoz, amely elsősorban Komlódi Etelka kitűnő játékaival feljutott az NB I-be. A döntő meccs előtt megígértem Etelkának, hogy amennyiben nyernek, elveszem feleségül. Bejött az NB I-es tagság, megtörtént az esküvő, viszont attól kezdve nem ülhettünk egy szobában, egymással szemben, az összetolt íróasztalok mögött. El akartam menni a cégtől, de Péter György, a hivatal elnöke előléptetésekkel visszatartott. Még egy irodát is kiürítettett, így egy ideig ott lakhattunk a feleségemmel.

– Kik alkották az akkor az élvonalba feljutott együttest?

A történelmi tettet Moczó Kálmánné, Reisz Gizella, Kántor Sándorné, Komlódi Etelka, György Loretta, Dénes Magda és Gacsályi Márta hajtották végre. Igazából az NB I-be történt feljutásunktól kezdtem módszeresen foglalkozni a fiatalokkal. A toborzókon ekkor került hozzánk például Papp Angéla és Fülöp Éva is.

– Bizonyára rengeteg munkája volt abban az 1958–1968 közötti tíz esztendőben, amíg eljutottak az első csapatbajnoki cím megszerzéséig...

Alapvetően mindig azon igyekeztem, hogy amennyire lehet, a hivatal dolgozóira építsem a csapatot. Persze az is elkerülhetetlen lett, hogy az évek folyamán mindig jött egy-egy rutinosabb játékos is a keretbe. Így került hozzánk például direkt Franciaországból György Loretta is. Kezdetből azt is szem előtt tartottam a csapat építésénél, hogy lehetőség szerint minél több, különböző stílusban játszó emberünk legyen. Így lett hasznos tagunk például a Fradiban kevés játéklehetőséghez jutott, balkezes Zacher Gizi. A későbbi időszakban a kínaiakat sem kizárólag azért hoztuk, mert azok nagyon jók, hanem mert ráadásul még bele is illettek a csapatunkba. A Csen Jing például olimpiai bajnok is volt, nálunk a Marczibányi téri csarnokunk egyik szobájában lakott és a feleségem főzött rá. Olyannyira elégedett volt a főztjével, hogy soha nem ment kínai étterembe, mert a feleségem ételeit jobbnak tartotta. Amikor visszament Kínába, sikeres modell lett, aki később Párizsba is eljutott. Onnan tett egy villámlátogatást Budapestre csak azért, hogy minket meglátogasson. Még évekig leveleztünk egymással, miként ugyanez volt az alaphelyzet a későbbi légióunkkal, az orosz Irina Palinával is. De említhetném a Boros Tamarát is, aki kislánként jött ide és a világranglista 4. helyeztjeként ment el. A róla készült félórás filmben hosszasan és visszatérően emlegetett minket azzal, hogy mindent a Statisztikának köszönhet! Ezekben az elismerésekben „vastagon” benne van az a családi hangulat, amely kezdetből fogva jellemezte a mi klubunkat és amely még mindmáig is működik. Rendszeresen összejövünk a lányokkal, akik nálunk mindig otthon érezték magukat.

– Ez meglátszik a lakásuk berendezésén is.

Öt keresztgyereke van, a szüleik és a volt játékosaim elhalmoznak minket a legkülönfélébb ajándékokkal, amelyektől már roskadoznak a polcok. Többszer fényképen van, mert minden tanítványom küldi a felvételeket az életük fontosabb eseményeiről, történéseiről.

– A jó alaphangulat tehát mindig adott volt, de ettől még nem lett volna évtizedeken keresztül kiemelkedő csapata a Statisztika PSC-nek. Mire volt szüksége ahhoz, hogy jó edző, majd csapatépítő menedzser legyen?

A legelső követelménynek azt tartom, hogy az edzőnek mindig legyen konkrét célja, amit maga elé kitűz, amit el is akar érni a csapatával. A lehetőségekhez képest a legmagasabb elérhető célt kell kitűzni, amiért azután keményen meg kell dolgozni. Nekünk például csak az lehetett a célunk, hogy nemzetközi szintű teljesítményre képes játékosokat neveljünk. Az edzőnek jól kell ismernie a szakmát és ehhez legyen éles szeme is, hogy idejében felismerje, ki az igazi tehetség és kivel kapcsolatban nem szabad légvárat kergetni! Sajnos, ez a megkülönböztető képesség az edzők jelentős többségénél

nincs meg. Mindenkire rámondják, hogy tehetséges vagy és játsszál, ahelyett, hogy őszintén osztályoznák a gyerekeket. Mindenkiről meg kellene állapítani, mi a teljesítőképessége felső határa és ennek ismeretében kellene reális célokat kitűzni eléjük. A harmadik dolog az, hogy folyamatosan kell dolgozni és meg kell követelni a szorgalmat és a fegyelmet egyaránt.

– Mennyiben lehet összehasonlítani az 50–60 év előtti edzősködési viszonyokat a maiakkal?

Ma már egészen más keretek között lehet dolgozni, mint az én időmben, mondjuk fél évszázaddal korábban. Nekem volt olyan tanítványom, aki „*korbácsos Laci bácsinak*” nevezett. Tényleg nagyon szigorú voltam, ami nem határozta meg a hosszabb távú kapcsolatunkat, hiszen ma is mindenki itt van a folyamatosan megtartott összejöveteleink képein. Annak idején a karácsonyi találkozásainkon, a „*STAT Karácsonyon*” olykor százan is voltunk – az ünneplésre többen még külföldről is rendszeresen hazajöttek. Megemlíteném például a Papp Angélat, aki

családi körülményei miatt hosszabb ideig nálunk lakott azért, hogy kézben tudjam őt tartani, hogy ne engedjem el akárhova, mert rettenetesen szeretett táncolni. Amikor végképp nem hatott a jó szó, maradt a fegyelmezés. Ez a játékos, amikor 60 éves volt, a születési buliján a nyakamba esett és zokogva azt kérte tőlem számon, miért nem voltam még szigorúbb hozzá, mert akkor még jobb játékos lehetett volna és hosszabb lett volna a pályafutása is! Ezt egy levélben is megírta, amit mindmáig meg is őriztem. Ma a ló másik oldalára sikerült átkerülni, mert már az egyszerű „*letolásért*” is pellengérré állítanak bárkit. Itt az orrunk előtt a legjobb példa: a Fradiból azért küldték el a focisták mellől az osztrák edzőt, Peter Stögert, mert állítólag túl finom volt, a másikkal pedig majd az lesz a baj, hogy túl szigorú. Ember legyen a talpán, aki eltalálja a mindenkinek megfelelő hangvéletet.

– Kik azok, akikből többet hozott ki, mint amit bárki elképzelt volna az illetővel kapcsolatosan és ki volt az, aki nagy tehetségként elkallódott?

A kérdés első felére egyértelmű a válaszom: a Kisházi Bea neve kívánczok legelőre. Tőle azután senki nem várt semmit, az ő védekező stílusát említésre méltónak sem találták. Én viszont folyamatosan erőltettem az ő szereplését, feltétlenül bíztam benne és támogattam, amit ő a szorgalom mintaképeként hálált meg. Ha egymás mellé állítottam Kisházi Beát és a Papp Angit, akkor tehetség dolgában óriási előny mutatkozott Angi javára. Ám ő, ha egy bizonyos mozdulatot meg kellett volna tanuljon és harmadszorra sem sikerült, már be is fejezte. Bea viszont akkor sem hagyta abba, ha a századik alkalomra sem sikerült, még tovább próbálkozott. Az első BEK-meccsünkön Simon Ági csapata, a német Kaiserberg ellen játszottunk, 4–3-ra vezetett az ellenfél, Bea pedig az utolsó

játszmában már 10–2-es vesztesre állt. Ám ebből a reménytelennek tűnő alaphelyzetből is képes volt nyerni és további, hasonló eseteket is fel tudnék sorolni. A hazai csapatbajnokság mérkőzései során volt egy olyan, hároméves ciklus, amikor mindössze egyetlen meccset veszett. Ő volt a megtestesült kiszámíthatóság.

A másik végletet Szabó Gabriella képviselte – *folytatta Laci bácsi*. – Bár emberileg közel állt hozzám a Gabi, de borzasztóan nehéz játékos volt. Messze nem futotta be azt a pályát, amit a tehetsége révén elérhetett volna. Sokat rontott rajta az első férje, a Harangi Sanyi, aki állandóan lázította őt, mondván, minek annyit edzeni! Gabi a BEK-meccsek előtt rendre azt hangsúlyozta: nem kell izgulni Laci bácsi, a Bea nyer hármát, mi meg összehozunk egyet-egyét a Magos Jutkával és nyerünk. És ez legtöbbször így is volt. Ha a Kisházi Beát és a Papp Angélát egybe lehetett volna gyúrni, lett volna egy világbajnokunk!

Kisházi tíz évig vitte a vállán a csapatot, majd jött egy másik oszlop, az Oláh Zsuzsa – *így Laci bácsi* –, akinek nem volt olyan látványos a játéka, mint a Szabó Gabié, de rá – Kisházihoz hasonlóan – mindig lehetett számítani. Akkor még tiszta magyar csapatok voltak, a STAT a Tolnával ötször játszott BEK-döntőt. Az egyik alkalommal Oláh Zsuzsának már nagyon fájt a csípője és a térdje. Olyannyira, hogy már nézőként sem akart eljönni Tolnára. Előbb a buszra udvaroltam föl, majd arra is rábeszéltem, hogy beírassam a jegyzőkönyvbe. Végül csak asztalhoz állt és szinte egyhelyben állva és játszva mindhárom partiját megnyerte. A tolnaiak edzője, Sáth Sándor elismerőleg gratulált ahhoz az új stílushoz, amivel szerinte az Oláh Zsuzsa előrukkolt, amire nem tudtak felkészülni...

Magos Juditról is szeretnék néhány szót szólni – *folytatta a jubiláns*. – Az övé egy keserves ügy volt. A sportiskolából a Juhos Józsi bácsi már 15 éves korában hozzánk küldte, hogy tartalmasabb edzéseken vehessen részt, de csak 18 éves korában adták ki. Utána hamar elkezdték ajánlatokkal bombázni, mire én az édesanyjának csak a kemény munkát tudtam ellentételezésként megígérni. Érdekes család volt az övék: az apja partizánként küzdött a németek ellen, az anyja viszont Dreher-lányként Bécsben nevelkedett. A mama azt mondta: Lacikám, azt csinálsz a lányommal, amit akarsz és a későbbiekben is feltétel nélkül elfogadta az én döntéseimet. Jutka hatszoros Európa-bajnok lett, alig veszett meccset, óriási önbizalommal lépett az asztalhoz. Nála a legnagyobb gondot az jelentette, hogy a Kossuth-díjas balettművész férjével, Havas Ferencsel állandóan rivalizáltak...

– *Beszéljünk a sikerek kovácsairól, az edzőkről, akiknek képzésében Ön is komoly részt vállalt.*

1966-tól 2014-ig, 15-ig benne voltam a folyamatban. Már az egyetemi éveimben (1950–1954) autodidakta módon oktattam a „Közgázon”, elvégeztem a segédedzői tanfolyamot, utána az egyéves oktatóit kurzust is, mégpedig a Juhos Józsi bácsi kezei alatt. Sidó Feriékkel gyakran együtt vacsoráztunk, egy alkalommal a Feri szóba hozta, hogy a TF-ről keresték asztaltenisz edzőképzés ügyében.

Megkért, csináljunk valami tantervfélét, amit már várnak. Másnap reggelre el is készítettem a vázlatot, ő pedig leadta. A személyes kérdegetésnél kiderült, hogy nem ő készítette, még el sem olvasta. Végül az akkori tanszékvezető, a Porubszky Laci felhívott és közölte: biztos benne, hogy én vagyok a szerző. Rábeszél, vállaljam el a vezetést, amiért a Sidó úgy megsértődött, hogy fél évig szóba sem állt velem. A képzés elnevezése és időtartama többszörösen változott, de ment a dolog. A hetvenes évek elején a Továbbképző Intézet vezetője, a Kincses Feri bácsi azt kérte, szervezzünk nemzetközi képzéseket is. Angol nyelven ez is beindult. Érdekességként elmondanám, hogy most olvastam el egy 1972-ben készült diplomamunkát, amelyben az is fellelhető, hogy abban az évben tizenhét, a Statisztikában nevelkedett versenyző játszott az NB I különböző csapataiban. A képzés további éveiből elsősorban a Fülöp Pistát kell megemlítenem, aki sok évig dolgozott velem a sikerért. Az külön örömmre szolgált, hogy a mindenkori éljátékosok többsége az edzőképzőt is elvégezte. Csak két nevet említenék ebből a körből: a Kisházi Beát és a Bátorfi Csilla édesapját, dr. Bátorfi Istvánt.

– *Ön a Magyar Edzők Társaságát (MET) évtizedeken át elnökként irányította. Hogyan került kapcsolatba a MET-tel?*

Az első lépések Gallov Rezsőnek, az OTSH akkori elnökének a nevéhez kötődnek. Ő hívatott be 1991-ben azzal a konkrét kéréssel, hogy rendbe kell hozni a mesterredzői címek ügyét, mert évente akár húsz-harmincat is kiosztanak, és ez így nem lehet tovább. Egy olyan, kifejezetten politikamentes bizottság vezetésére kért fel, ahol csak a szakma számítsa és évente csak néhány embert javasoljanak erre a kitüntetésre. A megalakult Mesterredzői Kollégium tagja volt Bay Béla, Rajki Béla, Koltai Jenő, Török Bódog, Förstner Klára, Hammer László, Zsíros Tibor, Guttmann József, Péhl József, Tóth Ákos és jómagam. A fő célkitűzést sikerült megvalósítani, hiszen volt olyan év, amikor még öt új mesterredzőt sem avattunk, mert akkor éppen nem találtunk annyit, kitüntetésre valóban érdemes szakembert.

– *A Mesterredzői Kollégium megalakulását követően hamar létrejött a Magyar Edzők Társasága is.*

Mivel ez a szerveződés a TF égisze alatt történt, így 1993-ban az első elnök is tőlük jött, dr. Tihanyi József személyében. Ám ő egy év után lemondott és utódjaként engem választottak meg. Én gyakorlatilag két évtizeden keresztül voltam a MET elnöke.

– *Mit emelne ki ebből az időszakból, mit tart különösen fontosnak abból, ami megvalósult?*

Ma is örömmel emlékezem arra, amikor az olimpiai bizottság elnökével, Schmitt Pállal írhattuk alá azt a kérelmet, amellyel az olimpiai járadéknak a nevelőedzőkre történő kiterjesztését szeretnénk volna elérni. Arra is szívesen gondolok vissza, hogy a MET-nek a kezdeti időkben csak egy stencilezett híradóra futotta, amely az évek során mind komolyabb megjelenési formát kapva, eljutott a ma már a társaság tevékenységéhez küllemében és tartalmában egyaránt méltó „Magyar Edző” negyedévenkénti megjelenéséig. Rendkívül fontos eredmény ez, amiért tizenöt éven keresztül folyamatosan küzdöttünk. Nehéz volt ugyanis elfogadtatni azt, hogy az edzők képzése soha nem lehet befejezett folyamat, hanem igenis szükség van a szakembereink rendszeres továbbképzésére is. Az is érdemi változás, hogy az évek során egy kiadásban megjelent Edzők Lapja és a Sporttudományi Szemle külön tudott válni, hiszen ezek más és más közönséghez szóltak. E két szaklap vonatkozásában feltétlenül meg kell említenem dr. Mónus András, aki Bendiner Nórával együtt rengeteget dolgozott ezekért a kiadványokért.

– *Ön 2013-ban adta át helyét az addigi alelnöknek, Molnár Zoltánnak. Azóta milyen a kapcsolata a MET-tel?*

Mondhatom, nagy megbecsülésnek tartom azt a folyamatosságot, amely azóta is adott a társasággal meglévő kapcsolatomban. Alapvetően mindenről informál az elnök úr és ki is kéri a véleményemet. Rendkívül jelentősnek tartom az edzők továbbképzésében megnyilvánuló óriási előrelépést. A korábbi közös küzdelmeink gyümölcseit látom az igen népszerű videó konferenciák rendszeresítésében is. A Magyar Edző című, méltán szaklapnak minősíthető kiadvány is óriási léptekkel fejlődik – ebben is úttörő munkája van Gallov Rezsőnek. A nulláról jutottunk el oda, hogy a „Magyar

Edző” ma már igen komoly igényeket is kiszolgálni képes fórummá erősödött.

– *Mi a véleménye a MET legújabb kezdeményezéséről, amely így hangzik: „Minden edző legyen szakedző!”*

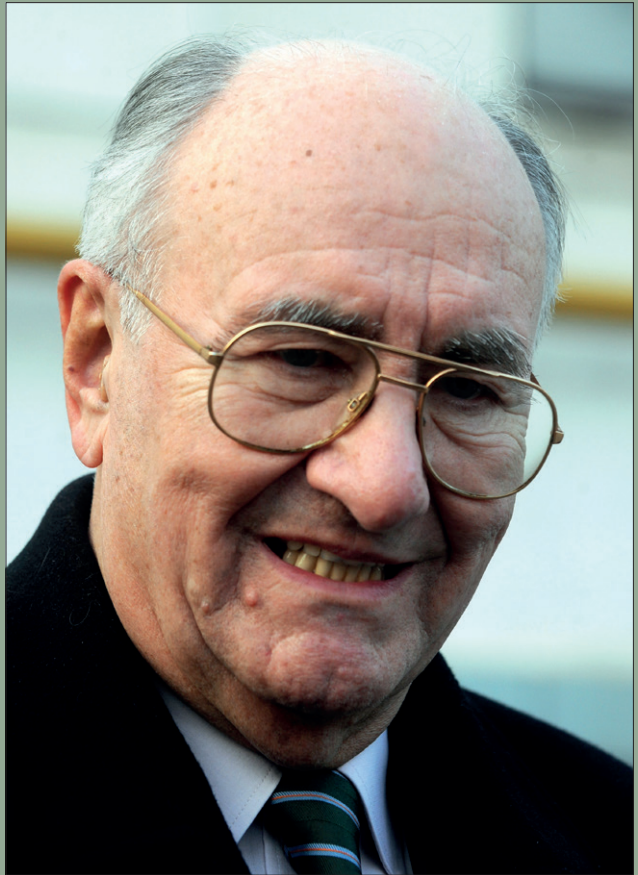
Ez az irány a lehető legjobb, hiszen ez már régen benne van a levegőben. Ám hiába hangzott el ez az ajánlás az évek során többszörösen, ha a klubok ezt még véletlenül sem tekintették magukra nézve elfogadni érdemesnek. Amíg a labdarúgásban előfordulhat, hogy mindenféle előzetes képzettség nélkül valaki akár az élvonalban is leülhet a kispadra, addig nincs miről beszélni. De ugyanezt el lehet mondani számos, az asztaliteniszből foglalkoztatott edzőről is, akiknek annak idején én csináltattam egyfajta „gyorstalpaló” képzést, hogy mégis legyen valami papír a kezükben, amire hivatkozhatnak.

– *Térjünk vissza szerelméhez, az asztaliteniszhez. A Statisztika mikor játszotta az utolsó, érdemi mérkőzéseit?*

A nemzetközi porondon 2006-ban. Ebben az évben szereztük meg a 25. BEK-győzelmünket. Két évvel később, 2008-ban pedig a 40. magyar bajnoki címünknek örülhettünk. Ezekben az években az utánpótlás korosztályok eredményei alapján is rendre toronymagas elsők voltunk. Volt olyan év, amikor a rangsorban a mögöttünk következő tíz klubnak nem volt összesen annyi pontja, mint nekünk.

– *Minimum furcsállni való, hogy az asztalitenisz szövetséggel ilyen eredmények birtokában sem jó a kapcsolata.*

Bár ott is örökös tiszteletbeli elnök vagyok, de amióta 2013-ban Nátrán Roland lett az elnök, ott gyakorlatilag nem csinálok semmit. Ebben az időszakban mindössze egyetlen meghívást kaptam tőlük. Ez bizony mindaddig fájni fog, amíg élek. Még szerencse, hogy a Magyar Edzők Társaságában és a Mesteredzői Kuratóriumban továbbra is otthonosan, megbecsüléstől övezve érezhetem magamat.

Jocha Károly

A siker mai Ormai-morzsaí

- Bármilyen szépen is hangzik ez a maximalista szemlélet, a saját sportágamban – bármennyire szerettem volna – nem sikerült maradéktalanul meghonosítanom. Ha akad csalódás az életemben, akkor éppen ez az. (Ormai L.)

Laci bácsi, életedben először, életedben utoljára, hadd mondjak ellent neked! Rengeteget tettél az asztaliteniszért (ezt most nem részletezném tovább...), s az egyetemes magyar sportért is, ha nem is ennyire kézzelfoghatóan és látványosan. Hisz aki 1991 óta a Mesteredzői Kuratórium elnöke (21 éve, ez a pingpongban sokáig nyerőszám volt!), olyan szakmai mogulok között – sőt: előtt –, mint a vízilabdás Gyarmati Dezső és Kemény Dénes, a kézilabdás Török Bódog, a vívó Bay Béla és Kulcsár Győző, az öttusa-tréner Török Ferenc és Pálvölgyi Miklós, az atlétaedző Koltai Jenő, vagy az „úszópápa” Széchy Tamás és Kiss László...

...az nekem ne keseregjen!

Aki MOB-tag volt, címzetes docensként tanít a Testnevelési Egyetemen, megválasztották a Magyar Edzők Társasága elnökének...

...az ne mondja, hogy nem teljes az élete, hogy nem TELJES SIKER az élete!

Az asztaliteniszben lehet, hogy most nem a legjobb szemlélet és a legjobb váltás idejét éljük. De még mindig Te vagy az – egyik tanítványod szavaival élve – „örökmozgó, hiperaktív ember, aki eleganciájával, rendkívül fürge gondolkodásával mindenkit lejátszik a pingpong-asztalról”. Rendszerben, lehet, hogy „csak” majd a döntő szettben...

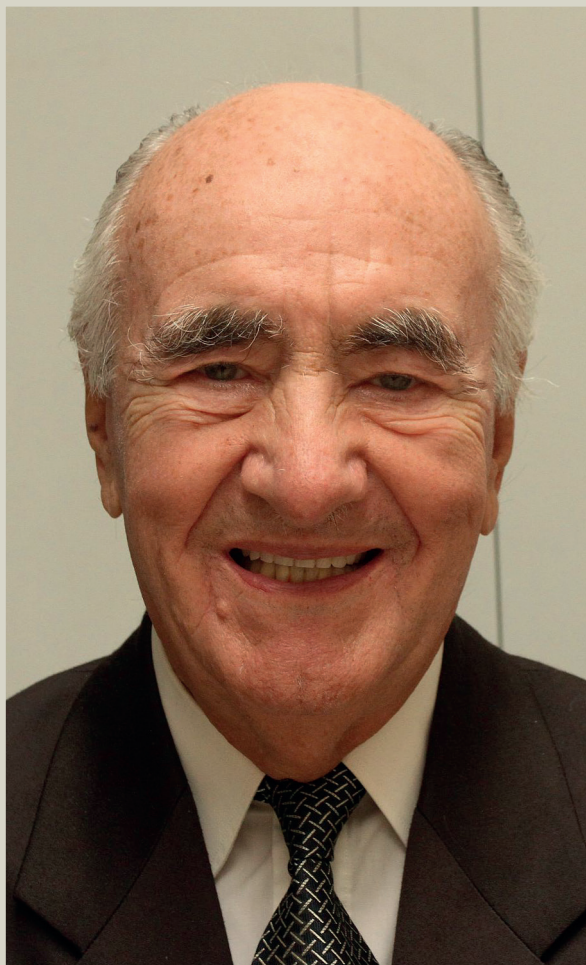
A lelkesedő és a csalódott, a dicsőfényes és a gyötrődő, a sikeres és az apróságok miatt is bosszankodó, a hitet sugárzó és az olykor kissé kiábrándult. A mindig többre és az állandóságra vágó. A sikerért mindig megdolgozó és a ziccert mindig beütő.

Ma már nem fogsz ütőt a kezvedbe, de attól még téged hívnak „pingpong-professzornak”.

Ha majd már nem jársz sportpályákra, akkor is te leszel az „edzőkirály”.

S a legfontosabb: ha netán majd, egyszer, már nem töltesz be semmilyen tisztséget, akkor is te leszel „AZ ORMAI”, akitől így gömbölyű ez az edzői társadalom, ahogy van!

Isten Veled Laci bácsi!

Egy fantasztikus életút képei

NEMZETI SPORTKÖZPONTOK ORMAI LÁSZLÓ ASZTALITENISZ CSARNOK

HM SPORTÉRT FELELŐS
ÁLLAMTITKÁRSÁG

MOATSZ
Magyar Asztalitenisz Szövetség

NSU
NEMZETI
SPORTÜGYNÖKSÉG ZRT.